

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 339/2022
28.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Зоран Панић, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 20 У 8919/21 од 24.06.2022. године, са противном странком Министарством унутрашњих послова Републике Србије, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинет министра 01 број ../21-2 од 26.02.2021. године, којим се утврђује да је АА, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе за град Београд, престао радни однос дана 20.01.2021. године, када је Министарству унутрашњих послова достављена правноснажна пресуда Вишег суда у Београду ЗК 431/15 од 01.11.2016. године, којом је тужилац осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, коју ће издржавати у просторијама у којима станује на адреси у ..., без електронског надзора, због учињеног кривичног дела Примање мита из члана 367. став 2. Кривичног законика. Ставом другим диспозитива побијане пресуде, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона и повреде правила поступка, подносилац истиче да је нелогично и неживотно то да је пресуду Вишег суда у Београду К 431/15 од 01.11.2016. године, која је постала правноснажна 30.03.2017. године, Министарство унутрашњих послова примило дана 20.01.2021. године, односно четири године након правноснажности. Сматра да је Управни суд био дужан да одржи јавну расправу и да утврди како и на који начин је наведена пресуда Вишег суда у Београду примљена од стране туженог 20.01.2021. године и да ли је било неправилности у поступању приликом достављања, а након тога је суд морао да донесе закониту и правилну пресуду у спору пуне јурисдикције. Истиче да је Министарство унутрашњих послова државни орган и да не постоји оправдан

разлог да достављање поднеска траје несвакидашње неразуман временски период. Предлаже да суд захтев усвоји.

Противна странка је у одговору на захтев остала код разлога из оспореног решења и предложила да суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је тужени орган нашао да су се стекли услови за престанак радног односа тужиоца, по сили закона, прописани чланом 172. став 1. тач. 2) и 3) Закона о полицији, имајући у виду да је пресуда Вишег суда у Београду ЗК 431/15 од 01.11.2016. године, која је постала правноснажна дана 30.03.2017. године, а којом је тужилац оглашен кривим због извршења кривичног дела Примање мита из члана 367. став 2. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, коју ће издржавати у просторијама у којима станује на адреси у ..., без електронског надзора, достављена туженом органу дана 20.01.2021. године. По оцени Управног суда, тужени орган је у довољној мери образложио законски основ за престанак радног односа тужиоца, из разлога што је решење о престанку радног односа, које се доноси по сили закона, декларативног карактера, односно њиме се утврђује разлог престанка радног односа и дан престанка радног односа, као и да послодавац по сили закона нема дискрециона овлашћења, већ је у обавези да донесе акт о престанку радног односа. Оцењујући наводе тужбе, као и наводе допуне тужбе, Управни суд је нашао да нису основани, због тога што су осуда на казну затвора од најмање шест (6) месеци и правноснажна осуда на казну затвора за кривично дело примања мита, основи за престанак радног односа полицијских службеника по сили закона, без обзира на то како се казна затвора издржава. Издржавање казне затвора у просторијама у којима осуђени станује, представља само један од начина на који се казна затвора извршава, при чему било који начин извршавања казне затвора не мења правну природу те казне, па ни издржавање казне затвора у просторијама у којима осуђени станује. Оцењено је и да је оспорено решење правилно и на закону засновано, те да нису испуњени услови за његов поништај, па тиме ни за могућност да суд сам реши ову управну ствар (у спору пуне јурисдикције), јер је претпоставка за овакву одлуку претходна оцена суда да оспорени акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај.

Одредбом члана 172. став 1. тачка 2) и 3) Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 6/16 ... 87/18) је прописано да, поред случајева престанка радног односа утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно осталим запосленима, по сили закона радни однос у Министарству престаје: када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци - даном достављања правноснажне пресуде Министарству; када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора за следећа кривична дела: примање мита, давање мита, трговина утицајем, насиље у породици, злоупотреба у вези са јавном набавком, злоупотреба положаја одговорног лица, омогућавање злоупотребе остваривања права азила у иностраној држави, злоупотреба службеног положаја, превара у служби, проневера, одавање службене тајне - даном достављања правноснажне пресуде Министарству.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права на чињенично стање утврђено у управном поступку. Побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности које су могле да буду од утицаја на законитост

оспореног решења, а образложење побијане одлуке садржи јасне и одређене разлоге којима се Управни суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева којима подносилац указује на непримерено дуг период од правноснажности пресуде Вишег суда у Београду К 431/15 од 01.11.2016. године до тренутка пријема те пресуде у Министарству унутрашњих послова и на правилност њене доставе, па је нашао да су без утицаја на законитост побијане пресуде Управног суда, због тога што начин на који је достава у конкретном случају извршена није битан за одлуку у овом предмету спора, већ одлучну чињеницу, која је у поступку утврђена и коју тужилац не спори, представља дан када је наведена пресуда Вишег суда у Београду достављена Министарству.

Правилан је и оцена Управног суда да није основан предлог тужиоца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, јер је претпоставка за такво поступање суда испуњеност услова за поништај оспореног решења, а што овде није случај, будући да је правилно Управни суд нашао да је оспорено решење правилно и на закону засновано.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 28.10.2022. године, Узп 339/2022

Записничар,
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић